

dermed forlanges en Extragage. Derjom Hs. Maj. saaledes vil belønne en Oberstlieutenant udenfor Touren med at give ham Oberstgage, saa maa det see derved, at der, saalange denne Mand er tilstede, eller indtil der bliver en Plads vacant, det vil sige, at han kommer til at høre til den ældste Halvdeel af Oberstlieutenanter, udredes af Statskassen en extra Oberstgage. Disse Bestemmelser ere saa simple og klare, at der ikke kan være 2 Meninger derom, og det maa den ærede Finantsminister tillade mig, at det ikke er den Maade, hvorpaa Domstolene skulle bruges, at, naar der er gjort et Fælgreb fra Administrationens Side, som ligger klart for Dagen, at det da skal være den paagjældende Undergjøve, der skal søge til Domstolene, for at komme til sin Ret; Statsraadet skal skaffe ham Ret over den enkelte Minister; det skal tage Sagen i sin egen Haand, læse de klare Bestemmelser og saa skaffe dem bragt til Udførelse. Det er kun i den yderste Nød, at Embedsmanden og den Underordnede skal være henvisst til at høre til Domstolene for at faae en saa simpel og klar Ret; han skal finde sin almindelige Beskyttelse hos Regjeringen selv, og vi skulle være den Control, som bringer Regjeringen til at give ham den.

**Finantsministeren:** Men paa den anden Side maa den ærede Rigsdagsmand dog indrømme, at der hører noget Mere til, for at det virkelig skal staae fast, at Regjeringen har gjort sig skyldig i et saadant Misgreb, som han siger, end den ærede Rigsdagsmands og flere Rigsdagsmands Udtalelse deraf. Regjeringens Anskuelse kan være fuldkommen berettiget, om ogsaa den ærede Rigsdagsmand gjorde sin Fortolkning gjældende med samtlige Stemmer her i Salen; thi derfor er Regjeringen ligesuldt forpligtet og berettiget til at have sin afvigende Mening om Sagen; men det er jo ikke engang Tilfældet, at her foreligger en saadan Udtalelse fra Thingets Side, end sige begge Things Udtalelser om Sagen, men der foreligger kun en Mængde stærke Udtalelser af den ærede Rigsdagsmand og forskellige tidligere Finantsudvalg. Jeg kan ikke indrømme, at der er steet noget Misgreb ved, at den Paagjældende i sin Tid blev

tillagt denne Oberstanciennitet; men om der ogsaa var steet noget Misgreb i denne Henseende, saa vilde det aldrig kunne medføre nogen pecuniær Forpligtelse for Statskassen, thi den er virkelig ikke forpligtet til at redressere den enkelte Ministers Feiltagelse.

**Ordføreren:** Det er nu tredie Gang, at Folkethinget er i Begreb med at fatte Beslutning om Oberst v. Juncks Pensionsberettigelse; de to foregaaende Gange var i 1850 og i Begyndelsen af 1852, og da har Thinget faaet udviklet denne Sag af de paagjældende Forslagsstillere, og deriblandt af to i denne Sag aldeles kompetente Dommere, nemlig den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), hvilken Sidste ifølge sin Embedsstilling, fuldt saa godt som nogen Mand i Staten maa kjende den militære Pensionslovgivning og hvad dermed staaer i Forbindelse. Disse Udviklinger ere foregaaede her i Thinget uden Modsigelse fra Ministeriet; man kan see efter i Rigsdagstidendenden, om der er nogen Modsigelse, idetmindste som har Noget at betyde. Jeg troer derfor, at det er noget vel sldt nu fra Ministeriet at modtage Oplysninger om, at Beregningen af Pensionen dog alligevel skal have været i sin Orden; jeg skal ikke gaae ind paa at undersøge, om den har været i sin Orden, eller om det har været erkjendt af Thinget og stikende indrømmet af Ministeriet, tidligere at have været i Orden; men jeg troer at burde fremhæve et Moment, der er kommen frem her under den foreløbige Behandling for saa Dage siden, og hvorpaa den høitærede Finantsminister ikke har indladt sig. Det er nemlig hvad der blev sagt af den ærede Rigsdagsmand for et af de Kjøbenhavnske Districter, som har indbragt Oberst v. Juncks Andragende her; han oplyste, at der staaer i Oberst v. Juncks Afsted, at han er affædiget som Oberst; men, derjom Manden er affædiget som Oberst, saa begriber jeg heller ikke, at han ikke skulde være berettiget til at faae sine Wartpenge beregnede i Genhold til sin Afsted. Efter Alt, hvad der er passeret i denne Sag, troer jeg, at Thinget gjør Ret baade imod sig selv og den